

Sestry a bratři, milí přátelé

Mnozí si asi teď říkáte. Proč vybral tak notoricky známé texty? To už je okurková sezona? Uvidíme.

Ježíš přichází do domu ženy jménem Marta. To je zřejmě ta akčnější, protože o Marii se mluví pouze jako o její sestře. Marta hned začne s přípravou pohoštění, Marie se posadí k Ježíšovým nohám a poslouchá. Scénka, kterou zná každý. Přejde návštěva, někdo kmitá a někdo se baví. Není tedy divu, že se Marta ozve. Logicky čeká, že se jí Ježíš zastane a pošle Marii, ať jí pomůže. Ale nestalo se. Proč? Lichotí Ježíšovi, že Marie sedí a poslouchá ho? Nevím, možná, že jó, ale proto Ježíš neodpovídá tak, jak odpovídá. Chyba je jinde. Marta pracuje z pocitu povinnosti. Je zodpovědná, ví, že se to musí udělat, a tak do toho jde. Na tom by nebylo nic špatného. Kdyby to brala tak, že si to sama vybrala, že chce Ježíšovi připravit něco dobrého, měla by radost z toho, že se jí do toho nikdo nemotá. No a pak by se klidně posadila a Ježíše si poslechla taky. Proč ne. Často se při výkladech Marie a Marta staví do protikladu. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepříjde. Ale ani Marta nekonala špatně; vždyť práce se udělat musí. Lidová moudrost přece praví: nejdřív práce, potom zábava nebo: bez práce nejsou koláče, a i Indové mají přísloví: nejdřív pracuj, potom jez. V čem je tedy problém? Problém je právě v tom postoji k práci. Chalíl Džibrán v knize Prorok říká: Kdo pracuje, ať pracuje s láskou. Kdo nepracuje s láskou, ať sedí před chrámem a bere almužnu od těch, kteří s láskou pracují. Někdo by mohl namítnout: ale to nebude nikdo pracovat! Není tomu tak. Sociologické výzkumy říkají, že v žádné

společnosti není více než tři až pět procent těch, kteří pracovat nechtějí. A ty je levnější žít, protože beztak zkazí, na co sáhnou. Ale o těch dnes není řeč.

V prvním čtení jsme četli o milosrdném Samařanovi. Nezištně pomohl a spěchal za svou prací. A příběh o Martě a Marii je za něj vložen proto, aby si člověk uvědomil, že jeho práce i pomoc bližnímu se odvíjí od jeho duchovního základu a ne naopak. Pokud práci a pomoc dáme na první místo, může se nám stát, že nám to přinese stres, že budeme našťvaní na ty, kteří nepracují, kteří nepomáhají, jako byla našťvaná Marta na Marii, a nakonec třeba i na Ježíše. Jednou mi jeden člověk řekl na biblický: když jsme stavěli barák, nedělali jsme nic jiného. Asi to byla chyba, kdybychom se tak nehonili a měli čas i na jiné věci, třeba by tady byl můj syn se mnou. A můj vlastní bratr mi kdysi řekl: jednou si budu muset udělat v sobotu čas a tu Bibli si přečíst. Neudělal, a tak pracoval s odporem a byl rád, když se prosimuloval do předčasného důchodu. Každá práce se dá dělat s radostí. Když jsem pracoval v kravíně, jeden kolega zametal příjezdovou halu, což většina z nás ignorovala jako zbytečnost. Když už byl skoro hotov, projel za ním traktor, ze kterého opadaly kusy bahna a hnoje. On se otočil a s úsměvem začal zametat znovu. To byl ovšem extrém.

Co tím chci říci: člověk by měl nejprve přemýšlet o slově Božím, případně jiném duchovním základu své existence. A teprve z toho by měl odvíjet svůj postoj k práci, pomoci, službě a všemu ostatnímu. V jedné pěkné úvaze na toto téma jsem četl: Kontemplativní rozměr života je vždy tím nejlepším základem pro jeho aktivní složku. Pak jsme totiž

schopni posoudit, která práce je prospěšná, která počká, která je zbytečná nebo kterou se jenom chceme blýsknout, jací jsme machři. A tak Marta třeba dělala něco, o co Ježíš v tu chvíli vůbec nestál. Mýlí se tedy ty lidové moudrosti? Nemýlí. Je to ale jen část té celé posloupnosti. 1.Duchovní základ, 2. práce, aktivita, činnost, 3.zábava, jídlo atd. A pokud k tomu člověk takto přistoupí, pak je pro něj radost zlejt se i smradlavou vodou ze sklepa.

Amen